



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. S. N., narozený X, t.č. pobytem v ČR X,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29. 9. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025 č.j. OAM-733/ZA-ZA12-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2025 č.j. OAM-733/ZA-ZA12-HA06-2025 byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), neboť žalobce uvedl pouze ekonomické důvody a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby je uveden výčet jednotlivých ustanovení zákonů, jež měl žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce porušit. Jednalo se o § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
3. Dále vyčítal žalobce žalovanému nedostatečné posouzení závažnosti důvodů podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce vytýkal žalovanému pochybení spočívající v řádně nezjištěném skutkovém stavu a v nepřihlídnutí ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, kdy v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce má za to, že rozhodnutí nevychází ze shromážděných podkladů, tj. chybí zde vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně.
4. Žalobce poté uvedl, že důvodem, pro který se žalobce rozhodl opustit svou zemi původu a následně požádal o mezinárodní ochranu v ČR, je jeho strach z pronásledování ze strany jeho věřitelů, kteří mu poskytli takzvané „černé půjčky“. Žalobce se totiž dostal do tíživé životní situace, pro kterou tyto půjčky již ve své vlasti nedokázal splácet, a proto ze strachu před možným pronásledováním ze strany svých věřitelů Vietnam opustil. Žalobce výslovně uvedl, že má obavy o svůj život, který by mohl být ohrožen ze stran jeho věřitelů, od nichž se obává v momentě návratu do vlasti pomsty.
5. Žalobce se tedy domnívá, že by mu kvůli dluhům mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v souladu s § 14a zákona o azylu. Žalovaný skutečnost, že se žalobce obává msty ze strany věřitelů ve svém rozhodnutí nijak nerefletoval. Podle názoru žalobce je toto v rozporu s judikaturou NSS (ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49). Žalovaný ve svém rozhodnutí ovšem žalobcovu obavu o vlastní život nijak dále nerozvádí a nerozebírá. Žalovaný pouze obecně konstatuje, že při posuzování žádosti vycházel jak z výpovědi žalobce, tak z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v Zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv a také z Informace MZV ČR půjčky, úvěry a lichva. Žalovaný ovšem tyto informace do rozhodnutí nijak konkrétně nepromítl a nekonfrontuje je s žalobcovou situací. Žalobce je toho názoru, že se měl žalovaný zabývat jeho tvrzením o dluzích a v rozhodnutí se zabývat možností hrozby vážné újmy podle §14a zákona o azylu. Z různých zdrojů je přitom známo, že problémy s věřiteli u černých půjček jsou ve Vietnamu velkým problémem, který může vést až k vraždě dlužníka ze strany věřitele.
6. Poté žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

7. Ve vyjádření k žalobě dne 15. 10. 2025 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobou, neboť dle svých slov vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce jsou pouze ekonomické důvody. V ČR chce pracovat a vydělat peníze, aby mohl splácet svůj dluh ve Vietnamu. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím znaky pronásledování nebo hrozící vážné újmy. Dále je žalovaný nucen konstatovat, že samotná existence dluhů a z nich vyplývajících soukromých závazků nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Institut azylu ani doplňkové ochrany neslouží k řešení finančních potíží jednotlivců či k ochraně před důsledky soukromoprávních vztahů. Nad to žalobce neprokázal, že by vietnamské státní orgány nebyly schopny či ochotny poskytnout mu ochranu v případě, že by byl vystaven nezákonnému jednání ze strany věřitelů. Pokud by skutečně docházelo k zastrašování či násilí, mohl by se žalobce obrátit na příslušné orgány, které jsou k ochraně občanů určeny. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
9. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je nedůvodná.
11. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.“*
12. Podle § 16 odst. 3 věta první zákona o azylu *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.“*
13. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
14. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudil (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. K žalobním námitkám žalobce v žalobě soud uvádí, že stěžejní námitkou brojl proti závěru žalovaného, že žalobce uvedl pouze ekonomické důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, což dle něho žalovaný neposoudil správně. Žalobce uvedl, že má obavy ze strany věřitelů, u kterých si udělal velký dluh, bojí se proto o svůj život, neboť nesplnil slib splatit dluh ve stanovené době, a tudíž mu hrozí msta ze strany věřitelů. Nebylo tedy podle žalobce na místě shledat žádost jako zjevně nedůvodnou, jelikož měl obavy z pronásledování věřiteli a ze způsobení vážné újmy na životě. Správní orgán se odchýlil od své praxe, kdy i v případech jiných žadatelů o azyl, kteří uváděli za azylové důvody převážně obavy z návratu z důvodu dluhů ve Vietnamu, došlo k posouzení žádosti a případně k zamítnutí pro nedůvodnost, nikoliv pro zjevnou nedůvodnost. Tím, že správní orgán žalobu zamítl pro zjevnou nedůvodnost, měl zkrátit práva žalobce v tom, že neposuzoval žádost žalobce, zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 12, § 14 nebo, a to zejména, doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
16. Dne 3. 7. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. V rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 9. 7. 2025 za důvod žádosti označil skutečnost, že má ve Vietnamu dluhy a bojí se vrátit, protože dluhy by nebyl ve vlasti schopen splatit. Jiné důvody potvrdil, že nemá.
17. V pohovoru dne 9. 7. 2025 žalobce uvedl: žádám kvůli tomu, abych pracoval a vydělal v ČR peníze a splatil dluh ve Vietnamu. Půjčka mi vznikla v roce 2018. Kromě tohoto důvodu nemám žádný jiný důvod, proč žádám o mezinárodní ochranu. Půjčil jsem si černou půjčku, to znamená že jsem si půjčil od jedné osoby, našel jsem si na internetu, že lidé půjčují peníze. Přímo toho věřitele neznám. **Komu tedy peníze splácíte, když říkáte, že věřitele neznáte?** Věřitel posílá svoje lidi. Já z ČR peníze neposílám. **Kdy jste naposledy poslal peníze věřiteli?** Ještě jsem žádné splátky nesplácel. Nezaplatil jsem věřiteli žádné peníze od roku 2018, kdy jsem si půjčku vzal. **Jak jste s věřitelem domluvený na vrácení peněz?** Dohoda byla na tři roky, když jsem to nebyl schopen zaplatit, tak jsem utekl do zahraničí. **Jste s věřitelem v kontaktu?** Ne, nejsem s věřitelem v kontaktu. K půjčce nemám žádné doklady, asi ani doma, dlouho jsem doma nebyl. Podepisovali jsme písemnou dohodu s věřitelem. V dohodě byly pro případ nesplácení dohodnuty úroky. Věřitel byl několikrát u mé manželky, ta řekla, že půjčka je na manžela – jako na mne, oni pak odešli. Když jsem byl ještě ve Vietnamu, tak za mnou také věřitelé byli, já jsem jim slíbil, že zaplatím, a oni pak odešli. **Jaká by byla vaše situace, kdybyste se nyní vrátil do vlasti?** Nechci se vrátit, kdybych se musel vrátit, mám strach o život, když jsem celou dobu nesplácel dluh. **Máte nějaké konkrétní důvody, proč byste se měl bát ve Vietnamu o život?** Půjčka není už delší dobu splacená, myslím, že se mi věřitelé budou chtít pomstít.“
18. Z pohovoru s žalobcem ze dne 9. 7. 2025 dle názoru soudu vyplývá, že obavy žalobce jsou ryze subjektivní a hypotetické. Jak žalobce sdělil, půjčka vznikla již v roce 2018. Žalobce není s věřitelem v kontaktu. V souvislosti s pokusem o vymáhání dluhu, žalobce neuvedl žádný intenzivnější nátlak ze strany věřitele či výhružky, když vymáhající osoby po příslibu žalobce splacení dluhu odešly. Závěrem žalobce sdělil, že se pouze domnívá, že se mu bude chtít věřitel pomstít. Do současné doby tedy žalobce nezažil žádné výhružky či jiné nepřiměřené a zákonem zakázané praktiky věřitele pro vymáhání dluhu. Tudíž i jeho obava o život je zcela hypotetická bez reálného základu. Rovněž se jedná o tvrzenou hrozbu hrozící hypoteticky až v budoucnu, tj. v daný moment neexistující. Rovněž žalobce tuto obavu ničím nepodložil, uvedl, že nezná věřitele, nemá písemné vyhotovení smlouvy o půjčce. Současně žalobce nevyloučil ani možnost vyhledat ochranu a pomoc před věřiteli u

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

příslušných úřadů domovského státu. Pokud by soud shrnul výše uvedené, tak žalobce dluží v zemi původu peníze svému věřiteli. Ten se do dnešního dne vždy pokojně dostavil za manželkou žalobce či za ním osobně a poté s příslibem zaplacení dluhu žalobcem pokojně odešel. Z uvedeného tedy vyplývá běžná životní situace, pokud někdo dluží věřiteli peníze a ten je, zcela logicky, chce zpět. Žádné další skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

19. S ohledem na uvedené skutečnosti lze dovodit, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu kvůli legalizaci pobytu na území ČR a proto, aby tady mohl pracovat a vydělat peníze. Z tvrzení žalobce nevyplývá ani minimální snaha splatit své dluhy, neboť jak uvedl, na úhradu dluhu, jenž vznikl v roce 2018 dosud neuhradil ničeho, ačkoli žije v ČR a v rozporu s tím jako důvod svého odchodu z Vietnamu uvedl snahu zlepšit svoji finanční situaci za účelem splacení dluhu.
20. Dle názoru soudu za této situace obстоjí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze žalovaným opatřených informací o zemi původu: Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 23. 5 2025, a dále z Informace MZV ČR ze dne 21. ledna 2025 č.j. MV-602-1/OAM-2025, půjčky, úvěry a lichva, z nichž vyplývá, že Vietnam ratifikoval mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že „z výpovědi výše jmenovaného zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody. Samotný žadatel uvedl, že z vlasti vycestoval z důvodu svých dluhů, respektive za práci, aby své dluhy byl schopen splatit. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žadatel nesdělil a současně neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. [...]“
22. Soud považuje cit. závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí za srozumitelný, logický a správný, proto neshledal důvodnou námitku spočívající v tvrzení, že žalovaný žádost žalobce měl posoudit standardně z hlediska splnění podmínek ust. § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu, a že se svým rozhodnutím odchýlil od běžné praxe.
23. Soud k žalobním námitkám dále uvádí, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí také o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že tato skutečnost nezakládá relevantní důvod udělení azylu či doplňkové ochrany dle zákona o azylu.
24. Soud na tomto místě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 ve kterém je uvedeno: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

25. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, v jehož právní větě je uvedeno: „*Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.*“
26. Soud odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, z něhož jednoznačně vyplývá, že je na samotném žalobci, aby alespoň tvrdil existenci azylových důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Je zde uvedeno, že nelze po správním orgánu požadovat, aby si za žalobce domýšlel relevantní důvody pro udělení azylu. Povinnost zjistit skutečný stav věci, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.
27. Z uvedeného je tedy nepochybné, že ze strany žalobce došlo k naplnění obsahu výše citovaného § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, proto žalovaný nepochybil, když žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce totiž žádné jiné důvody pro podání předmětné žádosti než ekonomické, neuvedl ani ve správním řízení před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud proto tuto námitku považuje za nedůvodnou.
28. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v případě žalobce došlo k tomu, aby byly splněny podmínky pro použití zmíněných § 12 a § 14a zákona o azylu výše citovaných.
29. Rovněž soud nezjistil, že by došlo ze strany žalovaného v průběhu správního řízení či při vydání rozhodnutí k pochybením způsobilým ke zrušení napadeného rozhodnutí, k nimž by musel soud přihlídnout ex offio. V této věci žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a uvedl i správní úvahy, které ho vedly k rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti jako zjevně nedůvodné.
30. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., soudního řádu (dále jen „s. ř.“) i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 s. ř. Stejně tak soud nezjistil pochybení správního orgánu ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
31. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: „*Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.*“ Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

32. Soud uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
33. Co se týče odkazovaných článků, na něž žalobce odkazoval v žalobě, a jimiž hodlal prokazovat jím tvrzené skutečnosti, soud k těmto nepřihlížel, neboť jak judikatura opakovaně konstatovala, k prokázání skutečností pocházejících z internetu, je nezbytné tyto informace zachytit v listinné podobě (printscreen) a až poté je navrhnout jako důkaz.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. ledna 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.